

[Ove Jensen]

Ove Jensen (FP):

Forslaget drejer sig i al sin enkelhed om, at den danske regering skal rette en henvendelse til den svenske regering med en anmodning om at få atomkraftværket Barsebäck lukket. Da svenskerne jo selv er meget optaget af at få deres atomkraftværker lukket, og da de endnu ikke har taget stilling til, hvilket værk de først vil have lukket, finder fremskridtpartiet det meget naturligt, at den danske regering retter en henvendelse til den svenske regering og gør opmærksom på den uheldige placering, som Barsebäckværket har, og de meget alvorlige konsekvenser, som et uheld på dette værk kan få for Danmark. Vi synes, det er meget naturligt, at man gør dem opmærksomme på det og hjælper dem i deres stillingtagen til, hvilket værk de først skal have lukket.

Derfor vil fremskridtpartiet stemme ja til beslutningsforslaget.

Lone Dybkjær (RV):

Jeg skal først sige, at også det radikale venstre er glad for, at der nu kan skabes et flertal for dette forslag, som vi jo i lighed med SF og VS også har fremsat tidligere.

Dernæst vil jeg gerne sige et par ord i anledning af den debat, der har været om Barsebäck på baggrund af Tjernobyl.

Et af de spørgsmål, der har været fremhævet i forbindelse med Tjernobyl, er, at man ikke har de samme sikkerhedsforanstaltninger i Øst, som vi har i Vest, og at det, der er sket, ikke vil ske i de vestlige lande, for dér er sikkerhedskravene langt større. Dér synes jeg, det er vigtigt at fremhæve, at den omstændighed, at der er sket en ulykke i Øst, ikke er nogen garanti for, at der ikke sker en i Vest, for under alle omstændigheder er der kun tale om sandsynligheder. Selv om de vestlige atomkraftværker er sikrere end de østlige, vil der under alle omstændigheder kun være tale om, at sandsynligheden for, at der sker noget, er mindre i Vest, end den er i Øst, og det vil sige, at det, at sikkerheden er høj, stadig væk ikke giver nogen garanti for, at der ikke kan ske en ulykke i morgen. Det, at der er sket en ulykke i Øst, betyder ikke, at der ikke i dag eller i morgen kan ske en i Vest.

Det, vi derfor står over for – og det synes jeg er delvis overset i debatten – er et valg

mellem sandsynligheder og garantier. Det første kan vi få, det sidste ikke. Jeg tror, det er meget vigtigt, at vi ikke undervurderer de behov, vi som mennesker har for, at vi nogle steder har nogle garantier i en verden, der ellers er meget usikker; nogle steder må vi føle os sikre. Det tror jeg er en meget væsentlig del af baggrunden for modstanden imod atomkraftværker.

Det andet, jeg vil sige noget om i denne sammenhæng, er spørgsmålet om, hvorvidt Barsebäck er et svensk anliggende, noget, som også andre ordførere har været inde på. Det er det naturligvis formelt, fordi Barsebäck ligger i Sverige, men Tjernobylulykken viste jo meget klart, at selv kraftværker i Sovjet ikke kan siges at være sovjetiske anliggender i den forstand, at vi her i Danmark kan være ligeglade med, hvad der sker. Vi har jo også måttet tage forholdsregler – køerne kunne ikke komme ud på marken et stykke tid, og den slags – på grund af en ulykke, der jo egentlig skete ganske langt væk fra os, og derfor kan vi slet ikke være ligeglade med Barsebäck.

Derfor mener jeg, at vi i vores videre miljømæssige arbejde kommer til at omdefinere, hvad der er nationale og hvad der er internationale anliggender. Nationale anliggender er udelukkende anliggender, som ikke er grænseoverskridende, men al grænseoverskridende miljøforurening er strengt taget ikke national, men international. Det viste ulykken i Tjernobyl; Tjernobyl var grænseoverskridende. Det samme er tilfældet med Barsebäck; Barsebäck bliver derfor ikke et rent nationalt svensk anliggende, men bliver i virkeligheden et internationalt anliggende, fordi Barsebäck udgør en trussel og betyder utryghed for den københavnske befolkning og Danmark som helhed. Det er også derfor, vi finder, det er utrolig vigtigt, at regeringen beder den svenske regering om så hurtigt som muligt at få lukket Barsebäck.

Dernæst vil jeg sige nogle ord om beredskabsplaner, som også har været fremme her; ministeren siger således, at der skal udarbejdes nye beredskabsplaner og nye pjecer for København, og hvad ved jeg. Jeg synes, vi skal være utrolig realistiske – og det lader jo ikke til, at det kan siges tit nok – med disse beredskabsplaner. Det eneste, vi reelt kan gøre i København, er at håbe på, at der ikke sker noget, som ikke kan klares ved, at vi går